

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobkyně: **L. B., nar. X, státní příslušnost X**
bytem X
zastoupená advokátkou Marcelou Oškrdovou
sídlem Národní 416/37, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2023, č. j. MV-77408-4/SO-2023

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 13. 3. 2023, č. j. OAM-20572-13/TP-2022, kterým ministerstvo jednak zastavilo řízení o žádosti žalobkyně o trvalý pobyt podané dle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen ZPC), a dále zamítlo žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu podanou dle § 66 odst. 1 písm. c) ZPC.

II. Podání účastníků

2. Žalobkyně v podané žalobně nejprve namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve vztahu k žádosti dle § 66 odst. 1 písm. b) ZPC, neboť žalovaný se nevypořádal s odvolací námitkou, dle které není důvod, aby bylo rozlišováno mezi žadateli o trvalý pobyt z důvodů hodných zvláštního zřetele na základě typu víza, pokud žadatelé mohou na území pobývat stejně dlouhou dobu. V té souvislosti námitku zopakovala s tím, že jí byl umožněn vícenásobný vstup na území EU v celkové délce 270 dnů, tedy není důvod rozlišovat mezi vízy s možností opakovaného vstupu a vízy s délkou pobytu nad 90 dnů.
3. Dále brojila proti důvodům zamítnutí žádosti dle § 66 odst. 1 písm. c) ZPC, neboť je podle ní v zájmu ČR, aby byly dodržovány její mezinárodní závazky, mezi které patří i zájem na dodržování Směrnice Rady 2003/86/ES, o právu na sloučení rodiny. Žalobkyně je osobou oprávněnou k podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny a je tedy pod ochranou uvedené směrnice. Její žádost podaná na zastupitelském úřadu ČR v Moskvě přesto nebyla vyřízena a termín pohovoru jí byl zrušen v souvislosti s opatřením, které přijala vláda ČR v reakci na válečný konflikt na Ukrajině. Osobní podání žádosti v Moskvě by ji mohlo ohrozit na životě a zdraví a není jisté, zda by jí bylo následně dovoleno opustit území Ruské federace. Žalobkyně proto podala svou žádost přímo ministerstvu, aniž by měla za cíl obejít zákon nebo vyhnout se osobnímu podání žádosti. Podání žádosti ministerstvu bylo důsledkem porušení zákona ze strany zastupitelského úřadu.
4. Následně zopakovala důvody pro udělení pobytu na území ČR, vč. současných represí v Ruské federaci a nedostatečného posouzení zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně.
5. Žalovaný ve svém vyjádření odmítl námitky žalobkyně a odkázal na žalobou napadené rozhodnutí. K žádosti dle § 66 odst. 1 písm. b) ZPC uvedl, že žalobkyně pobývala na území ČR na základě krátkodobého víza vydaného Dánskem, na základě kterého sice mohla opakovaně vstoupit na území členských států schengenského prostoru, ale její pobyt nesměl překročit 90 dnů, poté byla povinna z území schengenského prostoru vycestovat. Jednalo se tedy o krátkodobé vízum a žádost dle citovaného ustanovení nebyla projednatelná. Pokud jde o žádost dle § 66 odst. 1 písm. c) ZPC, tak podle žalovaného neprokázala žalobkyně důvody pro udělení tohoto typu pobytu. V podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí. Hodlá-li žalobkyně realizovat společné soužití se svým dítětem, musí podle žalovaného požádat o dlouhodobý pobyt, který je k tomu určený. Zároveň pokud má odůvodněné obavy z pronásledování na území Ruské federace, může požádat o ochranu dle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

III. Posouzení věci krajským soudem

6. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná. Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
7. Žaloba není důvodná.
8. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti. Žalobkyně disponuje EU vízem typu C č. 004076404, které vydalo Dánské království, s dobou platnosti od 17. 6. 2021 do 16. 6. 2024 s možností opakovaných vstupů na území tzv. schengenských států s maximální délkou jednoho pobytu 90 dnů. Dále z něj vyplývá, že žalobkyně podala žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti k Zastupitelskému úřadu ČR v Moskvě a žádost o povolení k trvalému pobytu na území ČR spolu s průvodním dopisem dle § 66 odst. 1 písm.

b) a c) ZPC. Důvodem žádosti je společné soužití rodiny, neboť sama je vysokého věku a na území ČR žije dcera žalobkyně s manželem a vnoučaty. Zdůraznila, že o povolení k dlouhodobému pobytu usilovala před vypuknutím konfliktu na Ukrajině, ale její pohovor nařízený na den 7. 4. 2022 byl zastupitelským úřadem bez náhrady zrušen. Součástí správního spisu je nařízení vlády č. 200/2022 Sb. a sdělení Ministerstva zahraničních věcí ze dne 4. 1. 2023 ohledně vízových služeb pro občany Ruska a Běloruska.

K žádosti dle § 66 odst. 1 písm. b) ZPC

9. Podle § 17 písm. b) ZPC může cizinec pobývat na území přechodně na základě krátkodobého víza uděleného podle přímo použitelného předpisu Evropské unie.
10. Podle § 17b ZPC je dlouhodobým vízem vízum k pobytu nad 90 dnů.
11. Podle § 66 odst. 1 písm. b) ZPC se povolení k trvalému pobytu bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele.
12. Podle § 69 odst. 1 ZPC se žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 podává na zastupitelském úřadu, pokud není dále stanoveno jinak.
13. Podle § 69 odst. 2 ZPC žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. a) nebo b) lze podat též ministerstvu, pokud cizinec, jemuž má být povolení k trvalému pobytu vydáno,
  - a) pobývá na území v rámci přechodného pobytu a je manželem nebo nezletilým dítětem cizince, jemuž byl udělen azyl z důvodů uvedených ve zvláštním právním předpise,
  - b) pobývá na území na základě uděleného víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu, nebo
  - c) pobývá na území na základě vydaného povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ochrany na území, pokud jeho spolupráce s orgánem činným v trestním řízení přispěla k prokázání trestného činu obchodování s lidmi nebo prokázání organizování nebo umožnění nedovoleného překročení státní hranice.
14. Při aplikaci citovaných ustanovení na zjištěný skutkový stav nezjistil soud v postupu ministerstva ani žalovaného žádnou nezákonnost, která by představovala důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
15. Žalobkyně žádost o trvalý pobyt dle § 66 odst. 1 písm. b) ZPC nepodala na zastupitelském úřadu, bylo tedy úkolem správních orgánů posoudit, zda byly naplněny podmínky § 69 odst. 2 ZPC pro podání žádosti přímo ministerstvu. O nesplnění podmínek sub a) a c) není spor. V případě podmínky sub b) má zdejší soud ve shodě se žalovaným a ministerstvem za to, že žalobkyně pobývala na území ČR na základě krátkodobého víza s platností 90 dnů, které jí neopravňovalo k podání žádosti. Na tom nic nemění to, že se jednalo o vízum opravňující žalobkyni k opakovaným vstupům.
16. Ustanovení § 17b ZPC jednoznačně definuje vízum s délkou pobytu nad 90 dnů jako vízum dlouhodobé. I když ZPC na různých místech používá legislativní zkratku „dlouhodobé vízum“, tak zejména z dílu 4 ZPC je zřejmé, že pojem dlouhodobé vízum a vízum k pobytu nad 90 dnů jsou ekvivalenty, a dále je z něj zřejmé, že pro vydání víza k pobytu nad 90 dnů je třeba splnit odlišné podmínky než pro vydání víz krátkodobých.

17. Pokud tedy § 66 odst. 1 písm. b) ZPC hovoří o pobytu na území na základě uděleného víza k pobytu nad 90 dnů, jedná se o dlouhodobé vízum ve smyslu § 17b ZPC a dílu 4 ZPC.
18. Takovým typem víza žalobkyně nedisponovala. Žalobkyně disponovala vízem typu „C“, které opravňuje toliko ke *krátkodobým* pobytům v schengenském prostoru, tedy nikoliv typem „D“, které opravňuje k pobytu nad 90 dnů.
19. Pokud žalobkyně namítá, že správní orgány měly „sčítat“ jednotlivé možné vstupy, a dospěla k závěru, že měla povolený pobyt v délce 270 dnů, tak se mýlí, resp. účelově vykládá smysl víza, které jí umožňovalo opakovaný *krátkodobý* pobyt v schengenském prostoru. Žalobkyni nebyl v žádném případě povolen pobyt v délce 270 dnů, ale pouze několik krátkodobých vstupů v délce maximálně 90 dnů. Vízum umožňující opakované vstupy je benefitem pro žadatele, ale nelze z něj dovozovat, že se jedná o vízum k dlouhodobému pobytu, resp. k pobytu nad 90 dnů, tj. že se prostými součty možných vstupů z víza typu „C“ stává pro účely žádosti o trvalý pobyt vízum typu „D“.
20. Pokud je o namítanou nepřezkoumatelnost, správní orgány sice žalobkyni nevysvětlily, v čem spočívá rozdíl mezi jednotlivými vízy a proč nelze jednotlivá víza zaměňovat, nicméně jednoznačně konstatovaly, jakým typem víza žalobkyně disponuje, a že v jeho důsledku nebyla oprávněná podat žádost o trvalý pobyt dle § 66 odst. 1 písm. b) ZPC přímo u ministerstva. To považuje soud pro účely nyní projednávané věci za zcela dostačující, neboť správní orgány postavily proti námitce žalobkyně svoji ucelenou argumentační linii. Postup správních orgánů byl věcně správný a zrušení žalobou napadeného rozhodnutí v souvislosti s dílčí nepřezkoumatelností by nedávalo žádný racionální smysl, navíc zrušením rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení, ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení.

K žádosti dle § 66 odst. 1 písm. c) ZPC

21. Podle § 66 odst. 1 písm. c) ZPC se povolení k trvalému pobytu bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci na jeho žádost, pokud je jeho pobyt na území v zájmu České republiky.
22. Podle § 69 odst. 3 ZPC žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. c) podává cizinec ministerstvu, pokud pobývá na území v rámci přechodného pobytu.
23. Jak případně odkázalo ministerstvo ve svém rozhodnutí, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 1. 2018, č. j. 9 Azs 371/2017-54, uvedl, „že § 66 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců míří na situace, při kterých je pobyt cizince na území České republiky v jejím zájmu typicky z důvodu významného vědeckého, kulturního či např. sportovního přínosu, nikoli z důvodu umožnění pokračování společného rodinného soužití na území. Takový důvod může být v určité výjimečné situaci podřazen právě pod jiné důvody hodné zvláštního zřetele, ale nesvědčí pro právní kvalifikaci žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. To ostatně potvrzuje i důvodová zpráva ke změnám zákona č. 161/2006 Sb., který do zákona o pobytu cizinců zakotvil stávající podobu § 66 odst. 1. V ní se uvádí, že [t]rvalý pobyt z důvodu zájmu České republiky bude povolován zejména v případech, kdy tak stanoví vláda (např. souhlas s přesídlením určité skupiny cizinců) nebo, pokud zájem na povolení trvalého pokračování pobytu bude v konkrétním případě potvrzen orgánem státní správy. Jedná-li se o významného odborníka, může být zájem na povolení trvalého pobytu potvrzen rovněž státní organizací v oblasti vědy, výzkumu a vývoje.“

24. Z obsahu správního spisu nevyplývá, že žalobkyně tvrdila, že ji lze považovat za jakoukoliv z uvedených osob. Formulace „*pobyt na území je v zájmu České republiky*“ znamená projevení zájmu ze strany ČR o pobyt konkrétní osoby, nebo skupiny osob na jejím území. Jak případně uvedl žalovaný, bude se jednat o osoby, u kterých existuje vnitropolitický zájem na jejich pobytu v ČR, osoby, o kterých to deklaruje Vláda ČR nebo orgán státní správy, případně státní organizace v oblasti vědy, výzkumu a vývoje. Evidentně se tak jedná o omezené množství případů, a nikoliv o běžný důvod. O tom svědčí i to, že takové osobě je garantován nejvyšší pobytový status.
25. Žadatelka nijak neprokázala, že by existoval veřejný zájem na jejím pobytu na území ČR. Naopak, opět zcela ve shodě se správními orgány, musí soud konstatovat, že důvody, o které opírala žalobkyně svou žádost, jsou ryze soukromého charakteru, a to sloučení rodiny. Pro tento případ nicméně předvídá ZPC žádost o povolení k dlouhodobému pobytu dle § 42a odst. 1 ZPC a, jak uvedl v citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud, výjimečně žádost o trvalý pobyt ve smyslu § 66 odst. 1 písm. b) ZPC.
26. Uvedené způsoby podání žádosti o dlouhodobý, výjimečně trvalý pobyt nicméně nelze obejít tím, že žalobkyně poukáže na to, že zájem ČR na tom, aby jí byl udělen trvalý pobyt, spočívá v zájmu ČR na dodržování mezinárodních závazků.
27. Při akceptaci její argumentace by fakticky postrádaly výše uvedené postupy dle § 42a odst. 1 ZPC a § 66 odst. 1 písm. b) ZPC smysl, neboť jakákoliv snaha o udělení pobytu za účelem sloučení rodiny by se mohla opírat o zájem ČR na dodržování mezinárodních závazků. Soud je toto názoru, že mezinárodní závazky ČR jsou materializovány v jednotlivých způsobech, kterými ČR umožňuje cizinci požádat o tu kterou formu pobytu na svém území, a skutečnost, že žalobkyně dle svého názoru splňuje podmínky pro to, aby jí bylo uděleno pobytové oprávnění za účelem sloučení rodiny, nepředstavuje důvod, aby s ní bylo zacházeno jakkoliv preferenčně.
28. Soud vnímá to, že žalobkyně je osobou vysokého věku a cestování ji zatěžuje. Stejně tak vnímá i to, že má žalobkyně na území EU celou svoji rodinu. To všechno jsou důvody, pro které mohla požádat o zmírnění procedury v souvislosti s podáním žádosti. Odstranění překážek v podobě cestování zpět do Moskvy a podání žádosti na zastupitelském úřadu v Ruské federaci nicméně není v kompetenci žalovaného ani Ministerstva vnitra ČR. Skutečnost, že Ministerstvo zahraničí ČR, resp. Zastupitelský úřad ČR v Moskvě na její žádost nereagoval, nebo jí nevyhověl, nicméně nepředstavuje důvod pro to, aby byl žalobkyni přiznán dlouhodobý pobyt dle § 66 odst. 1 písm. c) ZPC.
29. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že Vláda ČR svým nařízením č. 200/2022 Sb. ze dne 22. 6. 2022 umožnila podávat občanům Ruské federace a Běloruské republiky žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 42a odst. d) ZPC na území ČR. Uvedené nařízení vydala Vláda ČR ještě před tím, než žalobkyně podala žádost o povolení k trvalému pobytu. Stejně tak ze správního spisu vyplývá, že ještě před podáním žádosti o povolení k trvalému pobytu Ministerstvo zahraničí ČR vydalo sdělení, že o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny může podat mj. osamělý cizinec starší 65 let, jde-li o sloučení rodiny s dítětem s povoleným pobytem (případ žalobkyně).
30. Pokud žalobkyně podala v dubnu 2023 žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu u Zastupitelského úřadu ČR v Moskvě, se kterou spojila žádost o upuštění od povinnosti

osobního podání, které nebylo vyhověno, a řízení o žádosti bylo zastaveno, tak to nemůže jít k tíži žalovaného ani ministerstva. V případě žádostí podaných před 22. 6. 2022 soud konstatuje, že agrese Ruské federace vůči Ukrajině odůvodňovala přijetí kroků dle čl. 347 Smlouvy o fungování Evropské unie vůči občanům Ruské federace a Běloruské republiky. Je patrné, že s ohledem na následný vývoj ČR v úzkém okruhu případů tyto restriktce zmírnila, přičemž žalobkyně může z tohoto vývoje těžit, neboť spadá do okruhu osob, ve vztahu ke kterým došlo k omezení restriktcí. Soud se proto nedomnívá, že by vůči žalobkyni bylo přistupováno diskriminačně nebo nepřiměřeně tvrdě.

K ostatní námitkám

31. Dále se soud zabýval otázkou možného zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně podle čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
32. V rozsudku ze dne 16. 7. 2021, č. j. 2 Azs 413/2020-45, shrnul Nejvyšší správní soud svoji judikaturu k posuzování zásahu do soukromého a rodinného života v souvislosti se zamítnutím žádosti o povolení k pobytu takto: „[32] Nejvyšší správní soud poukazuje na svůj rozsudek ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017 – 29, citovaný dále např. v rozsudku ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Azs 148/2019 - 28, podle nichž: „k otázce přiměřenosti zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce Nejvyšší správní soud předně uvádí, že zatímco u zrušení povolení k pobytu či u správního vyhoštění zákon výslovně ve většině případů požaduje, aby správní orgán zkoumal přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, u zamítnutí žádosti o pobytové oprávnění zákon takový požadavek explicitně nestanoví, vyjma jen některých důvodů [pro případ zamítnutí žádosti o přechodný pobyt se tento požadavek vztahuje k důvodu dle §87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, přičemž tak stanoví odst. 2 téhož ustanovení]. Povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života nelze dovodit ani z § 174a zákona o pobytu cizinců. Jak na základě podrobného jazykového, systematického, historického i teleologického výkladu konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016–30, předmětné ustanovení pouze upřesňuje hlediska, jimiž se má správní orgán při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života zabývat, rozhodně z něj nevyplývá, že by se přiměřenost měla posuzovat u každého rozhodnutí vydaného podle zákona o pobytu cizinců. Krajskému soudu je třeba přisvědčit, že čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Veřejná moc může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout pouze, pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015–30, či ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017–26). V obecné rovině však rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení (k tomu srov. blíže rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011–65, ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010–112, či ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012–39; a nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).“

[33] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2020, č. j. 5 Azs 250/2017–42, bod 27, či obdobně v rozsudku ze dne 29. 4. 2021, č. j. 10 Azs 414/2020–41: „udělení pobytového oprávnění (nota bene u toho nejvyššího pobytového titulu cizince ve formě povolení k trvalému pobytu) a rodinného života žadatele. nelze odůvodnit pouhým odkazem na ochranu soukromého

Opačný závěr by ve svém důsledku popíral smysl zakotvení jakýchkoliv dalších zákonných podmínek pro udělení povolení k trvalému pobytu a nelze jej tedy přijmout. Vzhledem k tomu, že správní orgány i soudy dospěly k závěru, že stěžovatel nesplnil základní zákonnou podmínku pro vydání povolení k trvalému pobytu dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kterou je stanovená délka nepřetržitého pobytu na území České republiky, nebylo již na místě zabývat se přiměřeností rozhodnutí o zamítnutí žádosti z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života stěžovatele a jeho rodiny“ (zdůraznění dodáno) Tyto závěry lze aplikovat i na případ stěžovatelky.

[34] Jak Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 29. 4. 2021, č. j. 10 Azs 414/2020–41, „zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu neznamena absolutní překážku pobytu stěžovatele v ČR. Možnost vstupu na území ČR mu zůstane zachována, i pokud by v mezičase nezískal jiný pobytový titul. Může tedy udržovat kontakt se členy své rodiny a při splnění zákonných podmínek usilovat i o získání jiného pobytového oprávnění.“

33. Ze správního spisu vyplývá, že se žalobkyně v průvodním dopise k žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu k zásahu do soukromého a rodinného života nevyjádřila. Ve vyjádření k podkladům rozhodnutí se taktéž výslovná argumentace čl. 8 odst. 1 Úmluvy neobjevuje, nicméně v tomto podání žalobkyně namítla, že nevydání povolení k trvalému pobytu bude znamenat pro žalobkyni povinnost opustit území ČR. Ministerstvo se dotčením čl. 8 odst. 1 Úmluvy zabývalo, nicméně podle žalobkyně nedostatečně. Na námitku žalobkyně reagoval žalovaný v napadeném rozhodnutí a podle námitek žalobkyně opět nedostatečně.
34. Soud po posouzení obsahu správního spisu i žaloby dospěl k závěru, že jediné tvrzení stran zásahu do svého rodinného a soukromého života spojuje žalobkyně s tím, že bude muset opustit ČR, kde žije její dcera, zeť a vnoučata. Výslovnou námitku porušení čl. 8 Úmluvy žádné z podání žalobkyně ve správním řízení neobsahuje.
35. Z obsahu správního spisu lze dovodit pouze to, že žalobkyně před příjezdem na návštěvu své dcery do ČR žila v Ruské federaci a navštěvovala na základě dánského víza své dcery v EU. Správní orgány nezpochybnil, že žalobkyně je vysokého věku, nicméně žalobkyně neprokázala, že by byla na péči svých dcer odkázána. Jediné důvody, které v souvislosti se svým soukromým a rodinným životem žalobkyně uvedla, bylo konstatování jejího věku, pobytu její rodiny na území EU, jejich ochota se o žalobkyni starat a nestabilita situace v Ruské federaci.
36. Podle názoru soudu žádný z uvedených důvodů neprokazuje nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Ta žila na území Ruské federace bez své rodiny do doby, než přicestovala na návštěvu dcery, tudíž nevedly spolu rodinný život, který by byl rozhodnutím žalovaného jakkoliv přetržen. Jak správně uvedl žalovaný, žalobkyně má možnost řešit svoji situaci prostřednictvím k tomu určeného druhu pobytu.
37. Byť soud nemůže v úplnosti souhlasit s vypořádáním zásahu do soukromého a rodinného života žalovaným (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2021, č. j. 6 Azs 398/2020-34), ztotožňuje se s tím, že s ohledem na vágnost souvisejících námitek v rámci správního i soudního řízení a na to, že žalobkyně žila do svých 75 let v Ruské federaci, do ČR přijela za dcerou pouze na návštěvu a před vydáním napadeného rozhodnutí se svojí dcerou nerealizovala rodinné soužití, nemůže představovat napadené rozhodnutí nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života.

38. Pokud jde o tvrzené dopady restrikcí ruského režimu na žalobkyni v případě návratu do Ruské federace, příp. o obavy žalobkyně z pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, či z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, soud ve shodě se správními orgány odkazuje žalobkyni na možnost využít žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle zákona 325/1999 Sb., o azylu.

IV. Závěr a náklady řízení

39. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
40. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 30. dubna 2024

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce